

Matt.16:24-27, 6:e sönd. eft.tref. 2.a årg. 130707

Att evangeliet inte alltid är helt lätt, det har vi hunnit konstatera flera gånger under konfirmationslägret. Ibland måste man liksom bena lite i texten, fundera, tänka och jämföra, både med själva livet och med andra texter. Och inte minst kanske med sin erfarenhet, vem tänker jag att Jesus är, vilken är min erfarenhet av vem och vad Gud är. Nej, visst, evangeliet är i sanning inte alltid helt enkelt.

Men ofta finns det också en slags kluvenhet inför det man inte riktigt förstår, som tex inför den text vi nyss läste. Det är stora ord, svåra ord, ja till och med hårda ord. Det står om att förneka sig själv, om att mista sitt liv och om domen.

Men också, på samma gång, hur hade den här världen sett ut om det inte hade funnits människor som gått in i Jesu efterföljelse. Ja hur hade den här världen sett ut om det inte hade funnits människor som faktiskt tagit sitt kors och gjort det svåra. Det som de flesta av oss andra inte ens kunnat drömma om att göra och utföra.

Det finns massor av stora namn, världen över. Men jag tänker också på alla dessa som gör det i tysthet. Människor som liksom bara gör det de måste göra, gör det dom måste för att vara sanna. Människor som förändrar världen har Diakonia som en slogan... Människor som förändrar världen.

Ja det är stora ord det handlar om i texten. Och stora ord, de ska nog, och måste nog behandlas varsamt. Ord använd så lätt och så ofta till att bemästra, trycka ner och styra andra.

Ta ditt kors! Förneka dig själv...! Mot kvinnor har det sagts i alla tider, mot barnen och mot de fattiga sägs det, förneka dig!

Men hur har det kunnat bli så här fel? Hur kan det bli så att man använder kärlekens evangelium till nått sånt. Och det är ju precis det här som vi konstaterade en lektion häromdagen. Vi talade om de 10 budorden och kom in på ordet. "Du ska inte missbruka Herren din guds namn..."

Förneka dig! Det har det sagts alldeles för många gånger, både från våra predikstolar och troende emellan.

Men, vadå förneka sig?

Är det inte så att orden riktar sig mot självupptagenhet. Mot vår egna självupptagenhet. För är det nått som förstör livsglädjen så är det väll att vara självupptagen.

Den danske tecknaren Storm P låter två människor stå och tala, i bakgrunden är en tredje på väg bort. (kan ni se bilden framför er?)

-Vem var det där? Säger den ene.

-Jag vet inte, han talade hela tiden om sig själv.

Just det självupptagenhet hindrar verklig dialog. Vi får aldrig möta ett annat du. Är det inte så att det är den sortens synd som Jesus vill få oss att se. Det är en synd, en synd mot livet, mot mötet, mot livsglädjen, mot omsorgen...

Ja är det inte så att självupptagenheten, den döljer på nått sätt livet, livet som det faktiskt och egentligen är.

Vad jag avskyr uttrycket "till hundra procent" skriver Tomas Tranströmer i en dikt.

Vad jag avskyr uttrycket "till hundra procent"!

De som aldrig kan vistas någon annanstans än på sin framsida

de som aldrig är tankspridda

de som aldrig öppnar fel dörr och får se en skymt av Den Oidentifierade-
gå förbi dem!

Nej, evangeliet handlar inte om det perfekta, för mig handlar det snarare om det sköra. Evangeliet handlar inte om det felfria. Ja, det felfria, det kanske inte en finns. Snarare handlar det om det trasiga. För hur ska vi annars kunna känna igen oss? Hur ska vi annars kunna känna att det faktiskt är mig, det är faktiskt är mig och mitt liv som det hela handlar om.

Jesus kom ju inte till världen för det perfekta livets skull. Tror vi det kommer vinog aldrig att en få en skymt av honom. Han kom för livets skull. För livets skull! (Hör ni det mina vänner)

Och livet, det är inte perfekt, det är inte felfritt...

Möjligtvis i den självupptagnes egna bedrägeri...

Vad jag avskyr uttrycket "till hundra procent"!

Hur blir jag stark nog att vara svag? Hur glömmer jag liksom mig själv, för livets skull?

Men livet är viktigt. Och det är ju därför Jesus använder de ord han gör. De stora orden, de svåra och ibland hårda orden. Det är viktigt vad vi gör med våra liv. Eller kanske snarare, vad vi försöker, göra med våra liv. Och visst är vi liksom centrum för och i våra egna liv. Men visst är det också så att vi är till också för andra. Till för att tjäna och att tjänas, för att älska och att älskas... är det inte så, att älska och att älskas... det är så att vara människa.

Och ibland, ibland får man liksom förmånen att få träffa någon som bär på en sån kärlek till sin nästa att den nästan studsar emot en. Då är det gott att få vara i närheten. Och jag kan då ofta känna, tänk om man ändå fick bära om så bara på bråkdelen av den där kärleken.

Men man gör ju så gott man kan. Så tror jag att det är för de flesta av oss, vi gör så gott vi kan.

Men korset då som Jesus talar om, att ta på sig korset? Jo ibland tror jag nog att vi tar på oss det, var och en av oss. Ibland i det stora, ibland i det lilla. För ibland ställs vi ju, var och en av oss. Inför människor eller situationer då livet liksom kräver något lite extra av oss. Då kärleken eller omsorgen säger till oss. Det här måste du göra för att vara sann. Det här måste du göra för att mänsklig. Jag är ganska säker på att du varit med om det, inte bara en gång

Men ibland drar vi oss undan, rädslan säger nej, orken säger nej. Det är okey, kraven är ofta större än kraften. Det är så att vara människa.

Men jag vill sluta med och säga. Att även om du ibland känner att din kärlek inte riktigt räcker till. Kanske vare sig till andra eller till dig själv. Så finns det ändå en som älskar, som alltid har gjort det, och alltid kommer att göra det.

Mitt i det trasiga, mitt i det sköra.

Ja , kanske är det just det som Gud älskar, det trasiga och det sköra... (det liv som aldrig är hundra procent.)